

SỰ IM LẶNG CỦA BIỂN CẢ.

(Bài 7)

+ Nguyên tác “**Le Silence de la Mer**”, tác giả **Vercors**.

+ TTBG chuyển Việt ngữ từ bản tiếng Pháp của Vercors (NXB Albin Michel, 1951) lần bản dịch Anh ngữ của Cyril Connolly (NXB The Macmillan Company, 1944).

[]

Cuối cùng những ngày dài mùa Xuân cũng đến. Bây giờ chàng sĩ quan xuống lầu trong những tia nắng cuối cùng của mặt trời. Chàng vẫn mặc cái quần nỉ xám, trên vai khoác áo laine nhẹ dệt bằng sợi thô, bên trong là áo chemise bằng vải, cổ mở rộng.

Một tối xuống lầu, chàng cầm theo một cuốn sách, ngón trỏ kẹp giữa những trang giấy. Vẫn cái cười nửa miệng vui vẻ, khuôn mặt chàng sáng lên, biểu thị trước một nỗi thích thú sẽ đem lại cho kẻ khác mà chúng tôi dễ dàng nhận biết.

Chàng nói:

“Tôi mang cái này cho cô và ông: Một trang trong Macbeth. Lạy Chúa! Thật hùng tráng làm sao!”

Chàng mở cuốn sách:

“Đó là ở đoạn cuối tác phẩm. Quyền lực Macbeth bị trôi tuột khỏi những ngón tay anh ta cùng với lòng trung thành của những kẻ cuối cùng hiểu thấu ra sự hung ác trong tham vọng của Macbeth. Các công hầu quý tộc giữ gìn danh dự nước Tô Cách Lan thì đang chờ đợi sự sụp đổ đó. Một trong bọn họ đã diễn tả về điềm báo bi thảm này như sau...”

Rồi chàng đọc chậm trang đó, với một giọng điệu nặng nề thương cảm:

‘Bây giờ Macbeth cảm nhận những tội lỗi thâm kín dính chặt trên đôi tay từng phút.

Những dũng sĩ oán trách về các điều ác anh ta đã phạm.

Những con người bị buộc phải phục tòng sự khủng khiếp của Macbeth với không chút tình cảm.

Từ đây Macbeth thấy cái tước hàm quấn quanh thân, trôi nổi bồng bênh,

y hết sợi giây trong tay một gã khổng lồ có tên trộm bé nhỏ đang bám chặt lấy.’

Chàng ngẩng đầu, cất tiếng cười to.

Tôi tự hỏi với trạng thái sững sờ rằng không biết chàng có đang nghĩ về “cùng một kẻ tàn bạo” không như tôi đã nghĩ? Nhưng nghe chàng nói:

“Hẳn rằng Macbeth phải quấy rầy trí não vị Đô đốc Hải quân của các người nhiều đêm? Tôi thật xót thương cho nhân vật ấy dẫu rằng với sự khinh thường mà anh ta đã tạo ra trong tôi cũng như trong cô và ông. *‘Những con người bị buộc phải phục tùng sự khủng khiếp... với không chút tình cảm.’*

“Một lãnh tụ không được lòng kẻ tùy tùng thì đúng thật là một hình nộm đáng thương, bé nhỏ...”

“Chỉ mỗi... chỉ mỗi... có thể nào người ta mong đợi điều gì khác?”

“VẬY thì ai, nếu không phải cũng là kẻ có dã tâm đen tối, chấp nhận được vai trò ấy?”

“Mà nay, phải cần có điều đó.”

“Vâng, phải cần có những kẻ bằng lòng bán đứng quê hương, bởi vì, hôm nay –hôm nay và từ lâu, nước Pháp không thể tự ý rơi ngã vào vòng tay mở rộng của nước Đức mà không đánh mất trong đôi mắt mình cái phẩm cách, phong thái riêng.”

“Thông thường những kẻ trung gian đê tiện nhất cũng là kẻ kém sung sướng nhất trong sự liên kết. Kẻ trung gian chẳng phải ít đáng khinh hơn vì lẽ đó, cũng không là kém sung sướng hơn trong sự môi giới.”

Chàng đóng quyển sách, vỗ vỗ lên nó, đút vào túi áo khoác, rồi bằng động tác máy móc, giơ bàn tay đập hai lần lên túi.

Khuôn mặt dài sáng lên một tỏ bày hạnh phúc, chàng nói:

“Tôi xin báo cho cô và ông biết rằng tôi sẽ đi xa trong hai tuần. Tôi rất sung sướng được đến Paris. Bây giờ là lượt nghỉ phép của tôi và tôi sẽ trải qua trong Paris, lần đầu. Với tôi, đó là một ngày tuyệt diệu. Một ngày rất tuyệt diệu, trong khi chờ đợi một ngày khác mà tôi mơ ước với tất cả tấm lòng và càng là ngày tuyệt diệu hơn.

“Tôi sẽ biết làm thế nào để chờ đợi nếu cần. Trái tim tôi có rất nhiều kiên nhẫn.”

“Tôi tưởng tượng sẽ gặp các bạn tôi tại Paris, nơi mà nhiều người trong họ sẽ có mặt để làm môi giới cho dự tính mà chúng tôi đang chỉ đạo với những chính trị gia người Pháp, sửa soạn một liên kết hoàn hảo giữa hai đất nước. Như thế tôi cũng sẽ là một nhân chứng nhỏ bé trong cuộc hôn ước ấy...”

“Tôi muốn thưa với cô và ông rằng tôi rất vui mừng cho nước Pháp, từ đó mà những vết thương sẽ được lành miệng rất nhanh. Nhưng tôi càng sung sướng hơn cho dân tộc Đức và cả chính tôi.

“Chẳng ai không được hưởng lợi theo một nghĩa cử đã làm cho bằng nước Đức sẽ có được qua sự việc trả lại nước Pháp những huy hoàng và sự tự do.

“Xin chúc cô và ông một giấc ngủ thật ngon!”

□

*(Trần Thị Bông Giấy.
Mùa đại dịch Virus Vũ Hán 2020).*

(Xem tiếp “SỰ IM LẶNG CỦA BIỂN CẢ” - Bài 8 – PHẦN II.)

□